

Waar ons verhaal begint ...

We schrijven het jaar 1964: The Beatles geven hun twee enige optredens in Nederland, Martin Luther King ontvangt de Nobelprijs voor de Vrede en met Nederland 2 krijgt ons land er een tweede publieke televisiezender bij.

In 1964 begint ook het verhaal van de JP. 't Polletje, een mooie witte villa in Olst, is – achteraf gezien – onze bakermat. In die tijd werden hier kinderen met een beperking tijdens vakanties of in crisissituaties opgevangen. Het verhaal van de JP is een verhaal over het met oprechte aandacht en interesse zien van de ander, een verhaal over het steeds goed blijven kijken naar dat wat de ander écht nodig heeft.

Als Frida te Veldhuis, de kersverse directrice van 't Polletje, aankomt, ziet ze een statig wit gebouw in de zogenaamde Zwitserse

chaletstijl. Zo mooi als het pand van buiten is, zo troosteloos ziet het er binnen uit. In de grote woonkamer zitten zo'n twintig kinderen met een beperking bij elkaar. Het is er kaal, er hangen geen gordijnen en er is, op een paar houten vormenpuzzels na, geen speelgoed. Waarom? Meer speelgoed of gordijnen kunnen deze kinderen niet aan, wordt gezegd. Frida heeft daar andere ideeën over. Ze zorgt ervoor dat er meer speelgoed komt, dat de plaatselijke stoffeerder de gordijnen weer ophangt en ze kleedt de boel binnen juist meer aan. Net zoals je het thuis zou doen.

Maar de belangrijkste verandering toen in Olst is Frida's visie op de mens. Door meer en beter naar ieder individueel kind te kijken, te ontdekken wat hij of zij wel of niet kan en daarop aan te sluiten, is de verveling snel voorbij én blijven de gordijnen voortaan op hun plek. 't Polletje wordt al snel een écht thuis voor iedereen die er – tijdelijk – verblijft. Hoe Frida naar kinderen kijkt, is fundamenteel anders dan in die tijd gebruikelijk was en vormt de basis van de visie van de JP. Onze kern is ook

nu nog om goed naar ieder mens te kijken. Wat heeft hij of zij aan ondersteuning bij leven nodig? De ander zien is essentieel om goede ondersteuning te kunnen bieden.

In Olst is heel wat van ons gedachtegoed ontstaan, principes van waaruit we nu nog steeds met elkaar samen werken. We kijken goed naar de mens, luisteren naar zijn of haar verhaal en vervolgens doen we dat wat nodig is. We doen gewoon, letterlijk en figuurlijk. Als je bij de JP werkt, zul je dat vast herkennen en er waarschijnlijk je eigen invulling aan geven. Want je werkt niet vóór de JP, jij máákt de JP. En daarom vragen we je om te blijven doen wat jij denkt dat nodig is. Om daar het gesprek over te blijven voeren en vanuit die houding samen met je collega's mensen te ondersteunen bij leven.